

Fredag 20 december

Moderat i dåligt sällskap?

Eric Rasmusson (m) fick nobben av sina egna vid kommunfullmäktigesammanträdet den 12 december. Tillsammans med Otto Ryding (mp) hade han lämnat in en motion om sammanslagning av stadsarkivet och stadsbibliotekets lundasamling. Det skulle enligt förslagsställarna ge samordningsvinster – inte alldeles ointressant i besparingstider, kan det tyckas – och framför allt göra lundasamlingen mera tillgänglig för lundaborna; nu är den öppen tio timmar i veckan, fördelat på två dagar.

Biblioteksnämnden hade i ett utförligt yttrande tillstyrkt förslaget. Detsamma gjorde också samtliga talare som uttalade sig i frågan i fullmäktige. Ändå avslogs motionen med den betryggande majoriteten 52–13.

Varför? Ja, det fick vi aldrig veta. Alla talarna/förespråkarna kom från småpartierna v, mp och kds. Det kommunalpolitiska etablisemanget, alla de andra partier, redovisade aldrig sina mot-skäl. Fanns det inte några bra sådana? Var skälet att Eric R. av sitt välkända gentlemannaskap låtit sig lockas till att söka olämpligt sällskap? Eller? Vi lär nog aldrig få veta.

Men måste kommunal parlamentarism verkligen fungera så auktoritärt, så trubbigt?

Lars-Arne Norborg

Filosofins (och fysikens) ELÄNDE

Lund invaderades häromveckan av ett stort antal nobelpristagare. De höll föreläsningar, deltog i symposier, åt luncher och middag.

Själv gick jag och lyssnade på en diskussion på Fysicum om filosofi och fysik. Två äldre fysikpristagare, Glashow och Townes, inledde utifrån lång erfarenhet inom sina forskningsområden. Townes bidrog med en del goda råd till yngre forskare och studenter av typen: *To solve a problem: work as hell and try all kinds of methods you can.*

Glashow, som är en driven stand-up comedian, berättade mest roliga historier om kolleger och personligheter ur fysikens historia. I övrigt var mötet en besvikelse. Det var pinsamt att höra dem nedvärdera filosofer, särskilt som ingen filosof av facket var närvarande. Även psykologer och politiker fick sig en släng.

Fysiker och filosofer verkar höra till två skilda kulturer (jfr C.P. Snow), som inte precis går ihop. Talar man med filosofer så tycker de att naturvetares filosofierande är amatörmässigt och ytligt. Och vice versa. Många naturvetare tycker att filosofers arbeten om naturvetenskapens väsen och historia är virriga och ytliga. Och inte verkar de två

kulturer vilja mötas. Ingen filosof av facket deltog som sagt på Fysicum trots att vi har en livaktig filosofisk institution i Lund.

Katten och rummet

Mötet avslutades med följande anekdot:

En fysiker, en filosof och en marxist sitter och språkar och försöker förklara för varandra vad det är som de håller på med.

Fysikern: Mitt arbete är som att sitta i ett kolmörkt rum och försöka fånga en kolsvart katt.

Filosofen: Jamen, så är det också med mig. Jag försöker också fånga en kolsvart katt i ett mörkt rum, men med den skillnaden att det inte finns någon katt i mitt rum.

Marxisten: Haha! Tänk att jag har precis samma problem som du filosof. Det finns inte heller någon katt i mitt kolmörka rum. Men till skillnad från dig så fångar jag katten.

Missad poäng

Denna anekdot lämpar sig väl att roa vissa middagsgäster med. Det var också vad vår dekanus försökte på matematisk-naturvetenskapliga fakultetens julfest häromkvällen. Tyvärr trasslade han till den på slutet så att man gick

miste om poängen med marxisten.

Enligt min ringa mening kan man tolka anekdoten på följande sätt:

1. Det måste vara lätt att vara fysiker. Det är ju enkelt att fånga en katt i ett rum även om det är mörkt: lite gott handlag och en skvätt mjölk.

2. Att vara filosof är svårt.

3. Marxismen tycks ha en del gemensamt med naturvetenskapen. Ty, blickar vi tillbaka på vetenskapens historia så finner vi flera exempel på att naturforskare isolerat och beskrivit substanser eller fenomen som inte existerar: flogiston, polywater, kall fusion (?) etc.

Fast denna tolkning tänkte sig nog inte anekdotens upphovsman.

Per-Åke Albertsson

THULEHEM och cyklarna

"Återigen har byggnadsnämnden visat sitt förakt för alla dem som med cykel vill ta sig från Mårtens Fälad till Vipeholmsgymnasiet eller vice versa. Endast vänsterpartiet, miljöpartiet och centern vägnar nu om cyklisternas intressen, medan socialdemokrater, folkpartister och moderater fallit till föga för Thulehems påtryckningar och givit upp inför deras halsstarriga vägran att släppa cyklister genom sitt område."

Så säger Thomas Schlyter (v) i en reservation till byggnadsnämnden. Ärendet är både principiellt intressant och praktiskt allvarligt. Det handlar om en sektor av 600 m bredd som stängs för ett stort antal cyklister. De hänvisas nu till omvägar i norr eller söder som dessutom innebär att man förlorar höjd i slutningen, något som en klok cyklist vill undvika. Bakom spärren står (en majoritet av) de talföra överklasspensionärerna på Thulehem, anförda av den sparkade rikspolischefen Åhmansson.

Då hjälper det inte att, som Thomas påpekar, det aktuella cykelstråket finns med i både Generalplanen och Grönplanen.

Nästa VB

utkommer fredag 10 januari och tillverkas två dagar tidigare. Välkomna med bidrag!

FRAMTIDEN SER
HOPPLOS UT!

JÅ, TUR ATT MAN HAR
VÄNDNINGEN I BRETAGNE
ATT TÄNKA PÅ

OCH VB VARJE
VECKA!
GOTT NYTT!

Den hemmagjorda krisen

Nu börjar indragningar och nedläggningar drabba också Lund, denna tillväxtpärle i det annars så avsmattade skånska diadem. För några månader sen var det Åkerlund & Rausing och Alfa-Laval Food Engineering som varslade om neddragningar, några IDeonföretag har lite mera tyst packat ihop och nu var det alltså dags för det gamla Eikers, sedermera Åsbrink-Eiker och nu Åkermans. Inte heller Lund visar sig alltså vara osårbar för lågkonjunktur, strukturstress och gammal högerpolitik.

Det är nämligen just högerpolitik av en typ vi inte har upplevt här i landet sen 20-talet som nu håller på att fälla byggbranschen och alla de som ingår i dess näringspyramid. Det är dåliga konjunkturer i världen, visst, det kan vi inte göra mycket åt. Den svenska industrin är i vissa avseenden föråldrad och illa representerad i vissa tillväxtbranscher – jodå, de svenska kapitalägarna har agerat kortsiktigt och snålat med forskning och utveckling, och är dåliga entreprenörer, men det har vi vetat länge.

Men betydande delar av den kris som nu håller på att utveckla sig är ett direkt resultat av den nyare regeringens politik. Regeringen började med att sänka förmögenhetsskatten, vilket man kan tycka illa om men det gör ingen arbetslös. Nej problemet är att marknadsliberalerna i regeringen tror att när det är dåliga tider då ska man spara. Dra ner ner på offentliga sektorn och dra ner på bostadsbyggandet och dra in på svängremmen för konsumenterna.

Resultatet blir att den inhemska efterfrågan viker och till trots för all exportromatik så är det våra egna behov som i första hand styr svensk industri och sysselsättning. När byggandet dras ner följer rader av andra branscher med i putten. Åkermans nedläggning är en typisk sådan följd av neddragningen inom bygg- och anläggningssektorn.

Hur kommer det då att gå i längden? När man ser det småsnåla drag kring munnen Bildt delar med Wibbe minnar man sig den freudianska politiska teori som säger att högerpolitik är utslag av analfixering. Vår tro är att pojkarna i industrin är mindre dogmatiska och kommer att tvinga regeringen att lägga om till en efterfråge- och arbetskapande politik inom såg ett år, dvs. om inte centerpartisterna har kunnat tvinga fram en förändring dessförinnan. Tills dess får vi dras med den gamla högerpolitiken och nedläggningen av Åkermans är då nog bara en föräning om vad som kan komma framåt våren.

Vi kom från Galizien!

På 1850-talet kom farmorsmorfar och farmorsmormor vandrande från det fattiga Galizien för att hjälpa till med skörden i det rika Skåne. De fann att här var gott att leva och stannade kvar. Säkert kom de inte ensamma. Och säkert hade det varit fler som blivit kvar genom tiderna. Som barn förundrades jag över att så många skåningar var mörkhåriga. De liknade inte alls oss västgötar.

Och det gjorde förresten inte smålänningarna heller. Dom var liksom knotigare. Och dalmasar fanns det och jämtar, som kunde prata på egna språk som man inte alls förstod, om dom ville. För att inte tala om gotlänningar och tornedalingar. Och samerna, som mer var som något slags svenska infödingar.

Jag bor på en stenåldersboplatz. Då och då kryper en bit bearbetad flinta upp ur jorden utanför min lägenhet. Det känns rätt mysigt faktiskt. Ibland funderar jag över varifrån dom kom, dom som en gång bodde här. Söderifrån? Säkert inte från samma håll som dom som slog sig ner i Västergötland eller Småland i alla fall.

Men visst har Kenneth Sandberg rätt. Visst är svenskarna ett homogent folk. Det måste väl inte minst skåningarna veta? Genom århundraden har vi fostrats till det av präster och ämbetsmän. Svenskarna (oavsett varifrån de härstammar) har bibringats den rätta lutherska tron, lärt sig lyda Gud och vår svenska överhet och misstro papister och hedningar.

Så säkert finns det historiska orsaker till att en del svenskar nu känner sig oroade över att flyktingar från helt andra kulturer tillåts slå sig ner i Sverige. Det gjorde man ju också på 30-talet över den

judiska invandringen. Det innebär inte att oron var berättigad då. Det innebär inte att flyktingfientliga attityder ska accepteras nu.

Jag har varit aktiv i Vpk sedan början av 70-talet. Först som sympatisör och från 1974 som medlem. En stor del av den tiden har jag ägnat åt solidaritetsarbete. För mig var det en självklarhet, att Kenneth Sandbergs uppfattning om flyktingpolitik och hotet mot det svenska samhället inte rymdes inom Vänsterpartiet. Partistyrelsen är av en annan åsikt. Man har visserligen nu tagit uppsaken, men först sedan Kenneth Sandberg själv begärt det. Vad man kallar "en hård varning" innefattar inga krav på att Kenneth Sandberg ska ta avstånd från sina tidigare yttranden.

Det är alltså acceptabelt att ha förtroendeuppdrag för Vänsterpartiet, samtidigt som man framför åsikter i en för partiet mycket central fråga (det är i alla fall vad jag hittills tror), som helt strider mot den politik partiet säger sig vilja föra. Förutsatt då att man inte går ut med dessa åsikter mer än två gånger, eller frågar Partistyrelsen vad den tycker? Går tre gånger kanske bra, om man inte frågar?

Inte så att jag förmenar Kenneth Sandberg att ha de åsikter han vill. Vad jag inte kan acceptera är att han kan föra fram myter om flyktingar och svenskhet som hör hemma hos helt andra partier och grupper och ändå kan bli kvar i Vänsterpartiet. Jag kan inte se att partiet kan försvara ett sådant beslut på ett trovärdigt sätt inför svenska invandrare och flyktingar. Jag kan det inte. Som en konsekvens av min uppfattning lämnar jag partiet om partistyrelsens beslut står fast.

Ulla Hansson

HELGLOPPEN blir mer TIDSTYPISKA

De traditionella helgloppen som Västerås IF ordnar varje jul- och nyårsafton kommer att ändra karaktär. De morgontidiga joggingloppen har ju tillägnats Vilhelm Ekelund och Bugge-Wicksell (Anna & Knut) som gärna fritt rörde sig i Lunds omnejd på sin tid. Fördjupade kallstudier har dock visat att det alltid skedde gåendes, inte springande som senare tiders lundabor plägar göra.

I år ansluter vi oss därför till våra favoriter rörelsemönster och genomför loppet gående. Efteråt vankas det som vanligt saft och saffransbullar i samboendelägenheten Kyrkogatan 17.

Vilhelm Ekelunds gången startar från Lunds järnvägsstation ju laftonsmorgon 9.40 då vi åker pågatåg till Stångby, ossa går vi till Lundagård. Barn kan medfölja.

Nyårsaftons morgon startar Bugge-Wicksell från domkyrkan kl 9.00, ossa promenerar vi till Linerogården, där paret bodde. Förmödligen går vi en genare sträcka än normalt.

Mer information ges av Finn Hagberg, tel. 129098.

Tala i tomteluvan, eller nattmössan

När vår riksdagsman Rolf Nilsson i nr 38 av VB uttalar sin åsikt om våra kamrater som framträder i Norrskensflamman som nedsättande därför att denna tidning är en fornlämning så pratar han i nattmössan, detta bevisar att han inte har läst den.

Själv läser jag den med stor behållning. Flamman är idag mycket bättre än Ny Dag var sista tiden före nedläggningen, enligt min åsikt.

Göte Bergström

Sandberg utesluts i februari?

VB-redaktionen har bett om en kommentar, till Ulla Hanssons synpunkter, från vänsterpartiets partisekreterare Kenneth Kvist.

Kenneth Kvist redogör först för innehållet i det uttalande som partistyrelsen tog den 8 december och som refererades i förra veckans VB.

Kvist framhåller också att partistyrelsen ännu inte tagit ställning till frågan om Sandbergs medlemskap. Av formella skäl måste partistyrelsen först be Kenneth Sandberg att skriftligt förklara sin inställning. Partistyrelsen har därför i ett brev till Sandberg påpekat att "Partiet vill ha en fri och öppen debatt om flyktingpolitiken likaväl som om andra politiska frågor, men varje tvekan när det gäller vårt ställningstagande mot rasism och för en solidarisk och jämlik människosyn, varje eftergift för

inbillningen att t. ex. svenskar skulle vara förmär än andra, är oförenlig med partiets grundåskådning och strävanden.

Det är vårt intryck att Du i dessa grundläggande avseenden icke delar partiets ståndpunkt och att Du därför inte uppfyller partistadgans krav på medlem. Vi vill att du framför dina synpunkter direkt till partistyrelsens representant innan vi behandlar frågan om ditt fortsatta medlemskap."

Kenneth Kvist ber att genom VB få framföra att de partimedlemmar som ställer sig undrande till partistyrelsens beslut skall avvakta nästa partistyrelsemöte den 7 februari, då svaret på partistyrelsens brev till Kenneth Sandberg föreligger och då frågan om hans fortsatta medlemskap i vänsterpartiet kommer att prövas.

MIDVINTERLÄSNING

Böckerna om Lund: Ett mellanår

1991 har varit ett mellanår för lundaböcker. Det har inte kommit särskilt många, och de flesta har varit "så där".

Viktigast var förstås *Lund under expansion*, utgiven av kommunfullmäktige i anledning av jubileet och med Birgitta Odén som redaktör. Bokens syfte var att "belysa en liten stads förvandling till en expanderande kommun". Den täcker åren 1960–1990 och slutar lägligt, precis när festen tagit slut. Boken har tidigare recenserats utförligt i VB. Den är givetvis ett måste för lundaläsaren. Vid återläsning blir man dock alltmer irriterad över frånvaron av sakregister. Det är faktiskt omöjligt att hitta något, om man inte vet precis var det står!

Lundakvinnor

Ett par andra nittioettor visar sig var och en för sig vara ett stycke intressant kvinnohistoria. Den ena är *En benbrottsläkarläkt*, i vilken Ingegerd Wedin berättar om en skånsk släkt, där konsten att läka benbrott och andra sår – trots manliga läkares försök att stoppa verksamheten – i sex generationer ärvdes på kvinnosidan. Den sista i kedjan, Hedda Andersson, blev tack vare uppoffringar av mor och mormor Lunds första kvinnliga student och Sveriges andra kvinnliga läkare. När hon efter 32 års arbete i Stockholm pensionerade sig, flyttade hon till Lund. Det finns en minnestavla över henne på Karl XI:s gata 8.

Den andra "kvinnohistorien" återfinns i Ulla Poppius *När lundaprofessorerna höll bondföreläsningar*. Boken är i första hand en minnesskrift över Centralbyrån i Lund för populära vetenskapliga föreläsningar 1898–1970. Vid sekelskiftet fanns ett stort sug efter populärvetenskap och "bildning" från föreläsningssällskap och från olika folkrörelser bildningsverksamhet. Många universitetslärare var intresserade och ställde gärna upp, av ideologiska skäl eller för pengarna.

Så småningom insåg man att samordning behövdes mellan "beställare" och "utförare", var-

vid en särskild folkbildningsavdelning med föreläsningssamling inrättades vid Lunds universitet. Den förste föreståndaren var latinlektorn vid Katte Fritiof Pontén. När han inte hann med detta fick hans dotter Anna-Brita "hjälpa till". Hon hjälpte till i fyrtio år, sedermera som föreståndare. Anna-Brita Pontén framstår för mig som ett gott exempel på de ogifta, bildade hemmadöttrarna, som för nästan ingen lön alls i tysthet gjorde ett samhällsnyttigt arbete till andras fromma. Hon har fått ett välförtjänt äreminne med denna bok.

Skånsk nostalgi

Under Lundagårds kronor, bokserien om liv och leverne i det akademiska Lund, har i år fått en ny del – eller nog räknat en ny del i två band – som täcker åren från tjugotalets mitt till ca 1965. Läsnings för akademisk nostalgi. Men ett och annat bidrag har en extra skärpa, t.ex. Bertil Blocks minne "i nazismens skugga" under åren 1933–1943.

För den som inte är idrottsintresserad är det skojigaste i Gamla Lunds årsbok *När idrotten kom till Lund* porträtten av pionjärerna Hedemann-Gade, Norlander och Thyren, alla litet galna.

I Skånska akademiens *Genier å kloge* i Skåne möter man i stället en del kloka – skillnaden är härfin – men urvalet lundabor är konventionellt: GAN, Hermelin, Hans Larsson t.ex. En ovanligare bekantskap kan göras med "Don Mauricio", dvs Mauritz Jespersson i Lise Drougges bok *Caballero*. Jespersson, född 1882, kom till Lund och levde ett häftigt studentliv vid sekelskiftet med bl.a. utflykter till Monte Carlo. Senare utvandrade han till Sydamerika och fick stor framgång som boskapsuppfödare. Ett mera ovanligt lundaliv således.

Den som vill testa sina kunskaper i Lunds historia bör köpa *En tusenårig historia. 120 frågor om Lund*, Ett alternativ till de vanliga frågesportböckerna i jul, kostar 10 kr och är sammanställd av stadsbiblioteket, där man kan köpa den.

Romaner

De genuina lundaromanerna är inte heller så många i år. Lund skymtar visserligen i P.C. Jerilds roman *Holgerssons* (ett studenthus i Stora Tomegatan, Patologen, S:t Lars), liksom i den med rätta mindre uppmärksam-

made thrillern *Den tyska länken* av Robert Pahlsson. Här spanar Säpo på en misstänkt vid Barsebäcksvägen och Lund passeras. Det hela är rätt trist.

K. Arne Blom fortsätter oförtutret på sin serie om säkerhetspolisen Loman. Årets del är nummer fyra och heter *Lilla Marlene*. Själv tycker jag inte det är så spännande, men Blom har fått beröm för god tidsskildring.

Den från TV kända Malena Ivarsson har gjort romandebut. Hennes förstlingsverk är *Time out*. Tiden är 60-tal och det hela handlar om en ung manodepres-

siv kvinnas vistelse på S:t Lars och om hennes universitetsstudier. Hon kommer från en kristen familj och slutar i flumvännstern. Ivarsson har ambitionen att beskriva en livskris, men det hela lyfter inte.

Läsvärdast

Nå, den mest läsvärda lundaromanen i år är Åke Leijonhufvuds *Skyddad uppväxt*. Den är visserligen inte en roman, utan en självbiografi, full av choser och poser, men Leijonhufvud kan faktiskt skriva.

Slutligt är det bara att besvika notera att "årets lundabok" kommer ut först nästa år. Jag tänker på Bevaringskommitténs första bok om *Lund utanför vallarna*. Den var planerad till jul, men råkade ut för produktionstekniska bekymmer och lär därför komma först i januari.

i.

Även genier å kloge har förekommit bland Lunds litteratörer. Liksom andra sorter.

Så går ett år än från vår tid

I år är granen inbesparad p.g.a. den svenska strukturskrisen, och glöggen får stå tillbaka för Vichy Nouveau när de bägge åldrande signaturerna Grr och Lucifer träffades för det traditionsrika samtalet inför årets slut. Men VB var där med bandspelaren.

L: Vi kan väl börja med att utse Årets Man, och jag tvekar inte om att nominera Per T. Ohlsson. Han förtjänar utnämningen i första hand därför man kan se honom som den perfekta produkten av tidsandan. Han har som ofentlig person utomordentligt tydligt demonstrerat en personlighetstyp som väl alltid funnits men som kom att hyllas i slutet av 80-talet. Nu tror jag i och för sig också att tiden redan sprungit förbi honom och att han helt enkelt gjort bort sig, men han är fascinerande som tidsfenomen.

G: Att Per T. gjort bort sig är ostridigt. Och han löper sannernigen linan ut när han, som nu senast, gör sig till ovän med giftskribenter som Ehnmark, Gerner och Rothstein. Men blandade inte samman hans personliga sneddramp med tidsandan. Det finns verkligen inget som säger att tiden skulle ha sprungit förbi hans typ; vi är nog bara i början av en andlig högerepok. Även om finansvalparnas tid för stunden är förbi får vi säkert se nya självsäkra medievalpar. Fast varför tar du avstamp utanför Lund? Har vi verkligen inga portalfigurer att harangera?

L: Malmö ligger i Stor-Lund som väl får anses sträcka sig från Hälsleholmstrakten ner till norra Tyskland. Men visst är det så att Lund och dess händelser och personer inte precis är det som har upptagit ens uppmärksamhet det här året. Veckobladets fasta lundaförankring är oftast en styrka, men i år när världen ställts på ända har den ibland känts som en tvångströja.

G: Det är tydligen fler som känner det så. Det har t.o.m. kommit förslag att här i VB regelbundet skriva om tredje världen – eller vad den nu ska kallas när den andra världen har lämnat in. Är det kanske dags att återknyta till 1960-talets vänster med dess dominerande internationella engagemang? Det följande decenniet innebär ju en djupdykning in i lokalpolitiken och där befinner vi oss än. Ta

KPMLr som överlever som kommunalt missnöjesparti i Lysekil och Karlshamn! Fast det blir nog svårt att bryta upp från det lokala och kommunala, så hårt som vänstern i Lund och inte minst VB har satsat.

Därför vill jag anstränga mej och hita årets lundabo. Och det måste bli Gun Hellsvik som på denna korta tid antagligen har gjort sej till regeringens mest kända medlem utanför kretsen av partiledare. Vi var kanske inte tillräckligt öppna för hennes kvaliteter medan hon harvade här i stan som kommunalpolitiker.

L: Ajo, nog har hon behandlats ganska väl i de här spalterna, faktiskt med en sorts högaktning som vi t.ex. också visade Sverker Oredsson. De var båda huvudet högre än sina partikamrater i fullmäktige, och kunde visa en sorts distans till smågrälen. Vad gäller Hellsvik steg min aktning för henne när jag hörde henne markera avstånd till angrepp mot barnomsorgsverksamheten i en diskussion med några tanklösa ekonomer och industriföreträdare. Men nu ska vi inte överdriva, den publicitet som kommit Hellsvik till del beror i första hand på själva justitieministerposten och hon har naturligt goda chanser att få sluta lika brådstörtat som sina föregångare på posten.

Men vad gillar du den som har valt henne, Carl Bildt? Jag har tidigare satt honom högt, och sett honom bl.a. som en tänkande och lärande människa vilket det ofta råder brist på i maktens inre rum. Men de sista veckorna har han framträtt med en oerhörd arrogans och tvärsäkerhet som bådar mycket illa. Jag tycker inte han har klarat att bära sina framgångar och jag tror att det kommer att stå honom dyrt.

G: Bildt? Bildt? Finns det någon lundapolitiker med det namnet? Det måste jag ha missat.

Eller kommer du dragande med dina nationella perspektiv igen? I så fall: det finns väl inget motsättning mellan att läsa och att vara arrogant. Vi hade ju vår egen lundensiske Ohlsson, Per H., som uppfyllde i synnerhet det senare kravet. Och visst finns det politiker som gillar böcker. Nyss hade jag anledning att beundra förra riksdagsmannen och nuvarande Öresundschefen Lennart Petterssons samling med postillor och latinska avhandlingar från 1600-talet. Han hade visserligen inte läst alla, erkände hans fru, men det känns betryggande att den nya

tidens brobyggare har känsla för de gamla kultursammanhangen. Observera att jag säger detta helt utan ironi, eftersom jag är positiv både till fasta Öresundsförbindelser, om än inte i nu aktuell form, och Europa. I motsats till somliga.

L: Du söker det lokala perspektivet men visst är det ganska ointressant i dag. Det var inte många som höjde på ögonbrynen över den borgerliga valsegerarna i Lund. Vi som kämpade i tio år för en progressiv majoritet i Lunds fullmäktige och när den så föll var vi helt oberörda. De tre åren var bara inte värda det jobb vi lagt ner, det var en regim som bara lade sig ner och dog.

Men det var ju roligt att höra att den magra riksdagsmannalönen ändå kan räcka till vissa kulturella investeringar för Lennart Pettersson. Sven Grassman hade en fin artikel i DN om riksdagsmannalöner där han sa att borgarnas riksdagsmän gärna fick vara välbetalda, men att det var utomordentligt farligt om arbetarpartiernas riksdagsmän blev det.

Därmed är vi osökt inne på det gångna årets val som jag fortfarande anser feltolkat i våra kretsar. Jag vill med skarpa hävda att det är missledande att beteckna det som ett högerval. Det var, menar jag, i första hand ett misstroendeval. Sedan är det sant att vänstern av ett antal goda skäl är så försvagad att den inte kunde kanalisera detta missnöje och att valresultatet därmed blev en massiv tyngdpunktsförskjutning högerut. Uppdykandet av Ny Demokrati och dess senare framgångar är f.ö. en fantastisk historia som i grunden är positiv, jag menar som tecken på demokratis livskraft. Dessutom gav VB anledning att göra årets bästa rubrik: "Populismen en folkörelse".

G: Ganska magstarkt att glädjas åt det folkliga missnöjet när det tar sej såna uttryck som här i Skåne! Jag förminde hade gärna varit utan det nya v-mandatet i Kenneth Sandbergs Kävlinge.

Men det må förlåtas om vi i VB är lite vilsna just nu. Vår massiva klassbas har ju varit de lundensiska mellanskikten. Nu säger en valanalytiker att vänsterpartiet i princip har tappat sina väljare i de grupperna och är tillbaka hos arbetarna. Samtidigt har det andra radikala mellanskiktspartiet ramlat ur riksdagen. Jag vill bestämt hävda att detta var ett högerval, däri att avgörande grupper som förut medvetet in-

tog vänsterståndpunkter nu lika medvetet tar ställning för högern. De lär bitert ångra sej när den sociala service som de har vant sej vid rustas ner, och då ska VB skadeglatt framhålla: "Vad var det vi sa!"

Jag håller med filosofen Tänn-sjö om att vänsterpartiet bör ta bort marxismen ur sitt program, men klassbegreppet är fortfarande mycket praktiskt. I och med Tetrahöghvarterets och alla nya direktörers ankomst till Lund kan vi t.ex. konstatera att vänsterns möjligheter att vinna en lokal majoritet definitivt är förbi, åtminstone i vår livstid.

L: Jag tycker att du reagerar mekaniskt här: populism - usch fy. På samma sätt tycker jag att många har reagerat fel på Sandberg. Jag kan inte ärendet och har inte läst vad han faktiskt skrev i det där annonsbladet. Men jag vill mena att Sandbergs agerande, att säga något i ett ämne som närmast är tabubelagt i det svenska politiska och kulturella etablissemangen, tyder på visst moraliskt mod. Sen tycker jag också illa om vad han har sagt sen, man hade väntat sig något annat och bättre av en person som i många år arbetat inom vänstern och som har god samhällsvetenskaplig utbildning.

Men till valet igen: jovisst har avgörande grupper tagit ställning för högern, t.ex. unga högutbildade som vi har gott om här i stan. Men det är bara som det var i slutet på 50-talet när du och jag kom till Lund. Studenterna i Sverige har alltid varit borgerliga och ofta också reaktionära, det är inget nytt. De unga moderaterna är helt enkelt produkter av det socialdemokratiska Sverige. Men visst ska det bli intressant att se hur både unga och gamla moderater trivs med att leva med högerpolitik. Sen är det tramsig defeatism att säga att det blir borgerlig regim i Lund under vår livstid, om det inte skulle vara för att våra dagar är snålt räknade på grund av vårt hårda publicistiska slit. Det är väl ändå det man har lärt sig mest under de senaste åren: livet och politiken är inte beräkningsbara, egentligen vad som helst kan hända när som helst. Kaosteorins genombrott skulle man kunna kalla det.

G: Att överföra naturvetenskapliga modeller på samhället och historien brukar inte vara så lyckat. Även om vi själva inte kunde drömma om det mest remarkabla som hänt 1991, dvs Sovjetunionens sammanbrott, så fanns det förvisso vetenskapsmän som tack vare empiriska kunska-

per och analytisk förmåga kunde det. T.ex. lundaforskaren Kristian Gerner.

L: Verkligen? Jag har inte läst någon av hans böcker, men vad jag minns rådde det utbredd enighet i västliga sovjetforskar kretsar att det överhuvudtaget inte var möjligt att detronisera kommunismen när den väl var införd annat än med våld utifrån.

G: Själv tror jag alltså, som god Upplynningsman, att mycket av det som händer i princip kan förutses. Om 1992 förutsäger jag härmed, på goda grunder, att det inte blir något beslut om riksbangården, att familjen Bonnier tar över den definitiva makten på Sydsvenskan, att Månteaterns Nödenprojekt blir en stor framgång, att vår konkurrent Lundaliv upphör även i sin nuvarande form som annonsblad och att sju av stadens krogar går omkull.

L: Jovisst det ligger mycket i det och trots mina nyvunna insikter deltar jag gärna i spådomsverksamheten. Jag tror t.ex. att många lundabor kommer att beklaga sig över att det inte är någon riktig vinter här i Lund, i varje fall inte så som de hade tänkt sig. Ja, och så tror jag att många kommer uttrycka sin glädje över sillen och potatisen till midsommar och att vi får rubriker där "kräftans vänkrets" uttalar sig om "läckra skaldjuren" framåt augusti.

Men det oförutsägbara är roligare. Kommer vi att få en bred folkrörelse mot EG-anslutning, kommer Ingvar Carlsson att sparkas, när lämnar centern regeringen?

Lund förblir Lund, det kan man utgå från. Men visst är det mycket som ändras här också. Apropå krogbranschens kris fäste jag mig vid en intervju med krögaren på Chrougen, som hade en kommentar apropå att man åter tänkte börja köra med storbandsjazz och öl på måndagkvällarna. Man kunde nog ändå inte förvänta sig samma publikanslutning som på 70-talet menade han, p.g.a. Gerdahallen, den tar helt enkelt publik från nöjes- och kulturarrangemangen. Det var första gången jag såg någon som vågade säga något om det överdrivna gymnastiserandet och tränandet.

G: Allting går igen. Sambandet mellan kroppsövningar och politisk reaktion är klart belagt från 1930-talet. Därför är det trots allt ett sunt tidens tecken och ett uttryck för vänstervind att någon gjorde slut på Katedralskolans gymnastiksal...

Även för ett blad som VB finns det gränser. Därför klipper vi samtalet här.

Stora slog små: Betongaxeln fungerade perfekt

Betongaxeln socialdemokrater-moderater fungerade perfekt i kommunfullmäktige den 12 december när slutligt beslut togs om detaljplanen för kv Gyllenkrok, dvs husen Stora Södergatan 24-26 strax nedanför Katte. Där får nu det sista gårdshuset rivas. Samtidigt ska en underjordisk bilparkering anläggas i anslutning till de nya äldre bostäder som Inez Möllers stiftelse ska bygga där. Planen genomdrevs av de båda stora partierna under protester från alla de andra.

Protesterna var begripliga inte minst mot bakgrund av att fullmäktige 1987 faktiskt överlät fastigheten till stiftelsen på villkor att gathuset och ett gårdshus skulle bevaras. Sedan dess har husen fått stå och förfalla, till dess att de nu fått sin dödsdom så när som på ett enda, hörmuset Stora Södergatan-Svanegatan.

Att detta är otillständigt föreföll de flesta vara ense om: Ebba Lyttkens (fp), Magnus Cedervall (mp), som gav en för de ansvariga förintande historisk exposé över ärendets gång, Lars-Arne Norborg (v),

Lars V. Andersson (c), Anders Tilly (kds). De som uppmärksam lyssnade på Christine Jönssons (m) argumentering tyckte sig märka, att hon nog i grunden inte hade någon annan åsikt men att hon böjde sig för faktum, ett förfall som inte längre gick att hejda.

Vad man tvistade om var om förfallet var ett utslag av en avsiktlig salami-taktik, en inte alldeles okänd företeelse i rivnings-sammanhang. Lennart Prytz (s) försäkrade att så inte varit fallet, och man vill ju helst tro.

Christine Jönsson ville egentligen inte riva?

VECKANS RIVNING

På åhörarläktaren satt Per-Håkan Ohlsson, handläggare i Inez Möllers stiftelse, och såg outgrundlig ut. Man hade gärna skänkt en rejäl slant för att kunna läsa hans tankar.

ÅH

GOD JUL OCH GOTT NYTT ÅR!

Vänsterpartiets programdebatt (Trafik)kommentar till Kent Lindkvist

Vem minns i dag Alweg? Kent Lindkvist gör det.

Alweg har sitt namn efter Axel Wenner-Gren, en svensk finansman med rykte om sej att vara politiskt naiv, om inte värre. En av hans älskningsprojekt på äldre dar var en ny sorts spårbana. Lätta motorvagnståg skulle gränsa över en centralbalk av betong, som i första hand vilade på pelare. En enda Alwegbana fungerar i dag i världen, borta på den amerikanska västkusten.

Då talas det desto mer om ett annat nytt "järnvägssystem", nämligen magnetbanorna. Även nu handlar det om en (mestadels) upphöjd betongbalk, men nu försedd med magnetslingor som dels repellerar tåget så att de svävar någon centimeter upp i luften, dels drar det framåt – vilket går särskilt lätt och snabbt när rullfriktionen är eliminerad.

Tyskar och japaner har lagt ner åtskilliga miljarder på försök med sådana magnetbanor. Det har även på båda ställena presenterats storslagna projekt där fordonen ska sväva fram i 5–600 km/h. Men inget har förverkligats. Det finns olösta problem med bl a driftsäkerheten. Ett avgörande problem tycks dock vara detsamma som hos Alwegbanorna: systemet är stelt, det kan rimligen inte användas för godstrafik, det kan inte kombineras med de befintliga världsomspännande järnvägssystemen. Samtidigt har de senare utvecklats: fransmännen har kört 515 km/h på befintlig räls.

Jag är därför djupt skeptisk mot den andra punkten i trafikdelen till Kent Lindkvists *Utkast till program för ett vänsterparti*: "Alwegjärnvägsnät byggs upp mellan de stora städerna."

Väl skickad skribent

Kent Lindkvist är forskare i Lund, medlem av Zenits redaktion (programutkastet ska publiceras där) och numera även med i vänsterpartiet. Han är mycket väl skickad att formulera ett vänsterprogram eftersom han har disputerat på kommunistisk programskrivning i historien och därtill har en mycket vid beläsenhet i ämnet (liksom i många andra ämnen).

Hans utkast är en mycket stimulerande text som konsekvent försöker återknytta till den svenska vänsterns idéer och utopier från tiden före 1917, dvs det nuvarande vänsterpartiets uppkomst. Andra kommer förhoppningsvis att ha synpunkter på helheten när den har utkastet har

publicerats, och det kommer säkert att bidra till vänsterpartiets programdebatt.

Kents programtext

Medveten om gränserna för min förmåga ska jag här inskränka mej till den del av avnittet "Politiskt program" som handlar om trafik, och som i sin helhet lyder:

"Trafikpolitiken bygger på konsekvent trafikseparering. Alwegjärnvägsnät byggs upp mellan de stora städerna. Tunnel mellan Helsingborg och Helsingör. Den tunga lastbilstrafiken avvecklas. Taxisystemet byggs ut kraftigt och förbilligas. Alla fordon görs miljövänliga. Regionala motorcentra. Kontinuerlig trafikundervisning. Cykelkörkort. Hjälmvång för alla tvåhjuliga fordon. Övningskörning vid 16 år. Hastighetsgränserna 50 (tätbebyggelse), 80 (övriga vägar) för alla fordonskategorier samt 110 på motorväg."

Alweg har vi klarat av. Nu tar vi detta med trafiksepareringen.

Den kreativa blandningen

Har Kent Lindkvist verkligen missat de senare årens kritik av den funktionalistiska stadsplaneringen? Eller bryr han sej inte om den?

I Lund och VB har kritiken konkretiserats. Mårten Dunér m fl har ställt den "konsekvent" trafikseparerade Svenshögsvägens livlöshet mot den trafikblandade Stora Södergatans liv. Trafik och en förment trafiksäkerhet var själva utgångspunkten när Norra Fäladen byggdes ut, med sina breda skyddszoner kring genomfartslederna och sitt konstlade torg för fotgängare. Nu har det konstaterats att stadsdelen fungerar så illa att det är stora svårigheter att skapa ett vittigt gemensamhetsliv. Och folk kör fortfarande ihjäl sej på Norra Ringen och Svenshögsvägen eftersom trafiksepareringen medger högre farter. Detta är dessutom ett mycket kostsamt sätt att bygga städer.

Just sänkta farter är kungsvägen för att göra motortrafiken ofarlig så att den kan släppas in på, och faktiskt ge liv åt, vanliga gator och vägar. Kullerstensbeläggning är ett beprövat medel men det finns numera en rik arsenal av effektivt fartdämpande medel.

Utsikt från en bro

En god sak med Alweg är att det faktiskt är ett högbanssystem: resenärerna får fin utsikt vilket är ett viktigt inslag i reskvaliteten.

En stor svaghet med dagens järnvägsutbyggnad är att "miljövänner" tvingar ner viktiga delar av den till ett underjordiskt mörker.

Därför har jag numera blivit tveksam till att den fasta Öresundsförbindelsen med tåg ska gå i tunnel. Nu är det visserligen inte så långt mellan Helsingborg och Helsingör men där är djupt och en borrade tunnel (det för vattenflödets skull enda tänkbara) måste dyka långt ner, vilket skapar stora lutningar och därmed tekniska och ekonomiska problem för tågen. En tågbro över södra Öresund är nog inte så dumt ändå. Någon bilbro ska vi naturligtvis inte ha.

Kollektiva lösningar

Visst ska den tunga lastbilstrafiken avvecklas, men vi bör faktiskt säga något om vad den ska ersättas med. Mitt svar är a) min-

skat allmänt transportbehov, framtvingat genom betydligt höjda avgifter på drivmedel liksom på all energi, och b) elektriska järnvägar, vilket kräver nyanläggningar som kostar och leder till konflikter – se ovan.

Jag förutsätter att Kent vill om inte avveckla så dock kraftigt minska personbilstrafiken. Det är väl den minskningen som fler och billigare taxibilar ska hjälpa till att kompensera. Och nog är det bra med taxi, särskilt om vi får fram de "mindre farliga berusningsmedel" som han önskar sej på ett annat ställe i programutkastet. Men huvudinriktningen bör ändå inte vara att ersätta ett individuellt transportsätt med ett annat, utan att överföra individuella transporter till kollektiva. Liksom jag anser att ett vänsterprogram bör plädera för kollektiva lösningar överhuvudtaget.

Fö håller den fria marknaden redan på att förverkliga utkastets krav på taxiområdet.

Cykel och segel

Går det att göra alla fordon "miljövänliga", med en rimlig definition av det senare ordet? Nej. Valet står mellan ett antal miljösystem som nästan alla är miljöstörande, om än i skiftande grad. Läger vi mycket stor vikt vid miljön bör vi styra över transporterna till cykel och segelbåt, vil-

ket Gunnar Ekelöf gjorde i en av sina utopier.

Klar är emellertid att motortrafiken på väg tillhör de allra mest miljöstörande systemen. Därför undrar man vad "regionala motorcentra" ska vara bra till. Är det ett slags motorgårdar, eller nodpunkter i ett kjelldahlströmskt bilbytessystem? Tills jag får en närmare förklaring är jag skeptisk.

Farten och friheten

Det finns starka ideologiska mönster i dagens trafikdebatt. "Freie Fahrt für freie Bürger" säger den tyska högern, och i den lokala offentligheten har vi paret Louise Rehn (m) och Kenneth Winsborg (M). Liksom högern är på allmän frammarsch med sina individualistiska paroller, uppluckras motståndet mot diverse trafikregleringar som tillkom-

Garanterat miljövänlig farkost.

mit av miljö- och/eller trafiksäkerhetsskäl. Stockholms socialdemokrater vill t ex slopa lappisorna, och trafikutskottets ordförande Rosqvist (s) vill höja farten på motorvägarna.

Det vill alltså även Kent Lindkvist. Trots att en aktuell rapport visar att de svåra trafikolyckorna har minskat starkt på de motorvägssträckor som sänkts till 90.

I det perspektivet blir Kents krav på cykelkörkort och hjälmvång för cyklister nästan komiskt. Detta är verkligen ett förknippat vänstermedvetande och regleringar, om det nu var omsorgen om motsatsen som låg bakom hans farthöjningar.

Personligen sätter jag ogärna på mej hjälm, men jag inser de rationella argumenten för den. Dessutom kan hjälmen vara bra att ha om man kommer i slagsmål med en bilist. Ty liksom politiken i övrigt utvecklas trafikpolitiken genom motsättningar och konflikter – något som man lätt glömmer när man läser Kent Lindkvists programutkast. Som alltså rekommenderas till läsning och opposition. Gärna i VB.

Gunnar Sandin

PS Sedan texten skrevs för ett par veckor sen har det officiellt föreslagits både 110 km/h och övningskörning vid 16. Kent Ls förslag tycks ligga rätt i tiden.

För Marx i tiden

Sven-Hugo Mattsson skriver i sitt debattinlägg (VB nr 39) att han aldrig förstått vad marxismen är. Nu har vi kanske olika krav på innebörden i att förstå, men nog tycker jag mig själv ha en någorlunda klar bild av vad jag lägger i begreppet marxism. För mig är det ett sätt att förstå historien och förstå framtiden, där en grundläggande förklaring är utvecklingen av samhällets produktionsstrukturer. En annan del av marxismen är förklaringarna till ekonomiernas ojämna utveckling över tiden. Naturligtvis kunde inte 1800-talets Marx förklara allt men han gav oss en förbaskat bra ansats och en grund som fortfarande håller. Frågan om makten över arbetet är enligt min mening lika viktig i dag som på 1800-talet. Andra frågor är demokratin och miljön. Låt oss då ta i dessa. Marx hindrar oss inte.

Det finns enligt SHM olika uppfattningar om innebörden i ord som socialism och kommunism. Javisst, helt klart. Men nog måste vi kunna använda ett begrepp, ta upp en fråga utan att alla är överens. Gör vi inte det blir programmet just ett A4-ark, och det är inte det vi bör gå ut med idag.

I Serige och Europa förtydligas alltmer bristerna i marknads-ekonomi. Den ökande arbets-

lösheten hotar att slå ut stora grupper och skapa ett samhälle där en del aldrig kommer in i arbetslivet.

Vår stundande EG-anslutning kommer automatiskt att fjärma oss ytterligare från den politiska makten. Uppdelningen av Europa i utvecklade centra och avfolkade periferi drivs på. Koncerner och banker kommer att få förbättrade möjligheter att styra över investeringar och sysselsättning på europanivå.

Till nyår halas den röda fanan i Sovjet. För kapitalisterna och högern är det en högtidsstund. För vänstern?

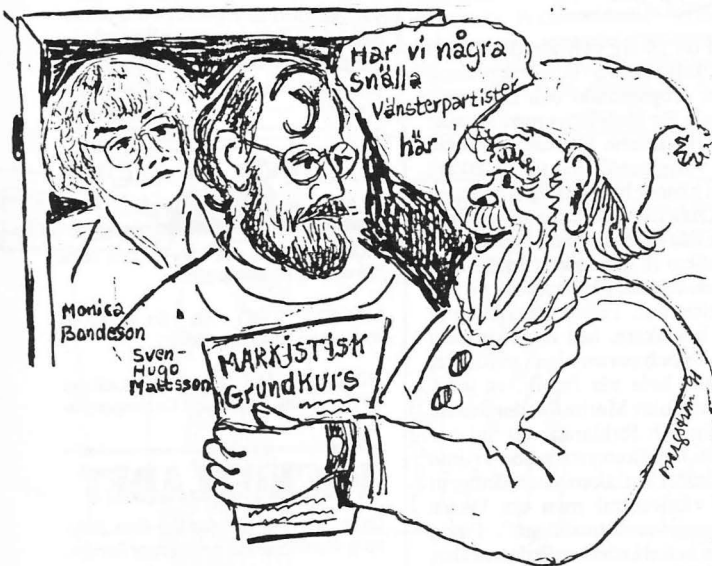
Visst finns det all anledning till eftertanke och självkritik. Men vi måste samtidigt återfinna ett självförtroende, säga ifrån och visa på ett alternativ till ett samhälle som driver ut människor i arbetslöshet. Ett sådant alternativ kan inte ges i form av enbart smärre justeringar av dagens marknadsekonomi.

Partiprogrammet bör klart beskriva oss som ett parti på marxistisk grund. Programmet skall visa våra mål på lång sikt, vara visioner, som på kort sikt, dagens frågor.

Det finns i dag många som frågar var vänstern står. Vad finns det för alternativ? Skall vi försöka ge dem ett svar, eller skall vi undvika frågorna?

Jönsson

Ännu en replik till Sven-Hugo M

Ett svar på Sven-Hugo Mattssons insändare i förra nr av VB: Vad som förvånar mig är när han säger att han "aldrig förstått vad marxismen är". Att i ett vänsterpartis program utesluta ett långsiktiga mål som socialism gör att vi bli substanslösa och utan något som skiljer oss från att endast vara ett reformistiskt parti med endast dagsfrågor, hur viktiga dessa än är för stunden.

Göte Bergström

Diplomatskandal ger minskat bistånd till Moçambique?

En förstesekreterare vid svenska ambassaden i Maputo hamnar i bråk med polisen utanför ett diskotek. Hans hund biter polisen. Han blir utvisad. Räcker det som skäl för att minska biståndet till världens fattigaste land?

Sida vill höja biståndet till Moçambique för 1992/93 med 50 miljoner. SvD skrev häromdagen att regeringen tvärtom vill *sänka* biståndet från nuvarande 475 miljoner till 400 miljoner. Genom inflationen betyder minskningen en ännu större sänkning av biståndet.

UD antyder att diplomaten, Lars Wahlund, utvisats för att han funnit att svenska biståndsmedel kommit på avvägar i korruption på hög nivå. Wahlund själv har belagts med munkavle och hans rapport till UD är inläst. Sidas egen verksamhetsledning meddelar DN (14.12) att Wahlund inte kunnat belägga de rykten och misstankar som florerar om korruptionen.

Wahlund omöjlig

Det är första gången sedan 1981 som Moçambique utvisar en diplomat. Den gången gällde det CIA-agenter som spionerade i samarbete med Sydafrika. Wahlund själv hade i stort avslutat sin tjänst vid UD, som redan i våras beslutat att inte ge honom förlängning i Maputo. Mycket pekar på att han varit på väg att göra sig omöjlig som diplomat i landet.

Att korruptionen finns i Moçambique är ingen nyhet. Fredsforskaren Thomas Ohlsson, som själv arbetat där i flera år, blir starkt upprörd när jag ringer honom. "Lägg ihop det ekonomiska kaos som följt av det Sydafrikastödda angreppskriget, Världsbankens tvångsmässiga införande av 'marknadsekonomi', och den mitt i krisen inledda övergången till flerpartisystem – någon bättre grogrund för korruption kan knapast tänkas!"

Under flera år var Frelimo-regeringen närmast unik i sin förmåga att hålla korruptionen nere. Nu finns den där, precis som i andra fattiga länder som får svenskt bistånd. Kenya är sedan länge berömt för avancerad korruption på alla högsta nivå. Korruption i regeringen anses ligga bakom mordet förra året på landets utrikesminister, sannolikt med presidentens goda minne. Norge har reagerat, och f.n. är både diplomatiska förbindelser och bistånd avbrutna. Men Bildt-regeringen har inte funnit skäl att ifrågasätta svenskt bistånd till Kenya.

Det finns en skillnad: I Kenya rullar stora slantar utanför biståndssektorn, och regeringen tycks försöka hålla biståndet fritt från korruption. I Moçambique finns egentligen bara biståndspengar idag. Om Alf Svensson och hans kolleger velat, hade de kunnat nämna att Moçambiques president Chissano personligen

vädjat till förra regeringen om stöd i att motverka korruptionen. I vilket annat biståndsland har det hänt?

Sydafrikaner, portugiser väntar runt hörnet

Vem tjänar på den svenska reaktionen på Wahlunds utvisning? I första hand Moçambiques fiender, de som backar upp Renamo och vill att landet bokstavligen ska falla sönder. Sydafrikaner och portugiser väntar runt hörnet på att skörda frukterna. I andra hand de i vårt eget land som vill vrida vårt bistånd i annan riktning – från "främlingar" som Margaretha af Ugglas kallar biståndsländerna, till Östeuropa och Baltikum. Nedskärningar aviseras för Vietnam, kanske också för Tanzania. Det lilla återstående biståndet till Cuba – för vetenskaplig verksamhet – ska helt upphöra.

Korruptionen i Moçambique är inte bara missbruk av svenska skattemedel. Den är ett hån mot de moçambikaner som arbetar på att rädda sitt eget land, och innebär i praktiken döden för många av de miljoner flyktingar som idag svälter runt om i landet. De inom Frelimo-regeringen som vill motverka korruptionen ställs inför risken att Frelimo splittras när kampen mot Renamo nu snart kommer att föras på det politiska planet, med allmänna val nästa år i detta krigshärjade land. Något bättre kan inte deras sympatisörer önska sig...

Carl Bildts regering har ett tungt ansvar i sin handläggning av Wahlundaffären. Den måste fås att lägga prestige åt sidan och agera så, att den inte ytterligare stöder de ultrakonservativa krafter som hämningslöst arbetar på att helt bryta ned det moçambikanska samhället...

Bertil Egerö

Rapportera till IB!

Vänsterns förtroendevalda bör lämna skriftlig rapport till årsmötet över sin verksamhet under det gångna året. Rapporterna publiceras i Internbuletinen med handlingarna till årsmötet. Årsmöte hålls lördag 1 februari, mewa början kl 10 i Fakiren.

För att komma med i dessa handlingarna måste rapporterna vara inlämnade senast **måndag 7 januari**. Gå på Macintoshdiskett, men inte nödvändigtvis. Skicka med en utskrift för säkerhets skull. Sänd manuset till Vänsterpartiet, Bredgatan 28, 222 21 Lund. Vänsterpartiets expedition är stängd vecka 52 och v 1. God Jul och Rött Nytt År.

HAR DU FLYTTAT? Skicka hela adressdelen till Veckobladet,
(se ovan).

NY ADRESS.....

Tacka vet jag VB

I en insändare i VB nr 38 (av ngn anledning placerad på sid 1) visar lundavänsterns riksdagsledamot Rolf L Nilson sin motvilja mot att kritik riktats mot kollegan Annika Åhnberg för hennes uttalanden för EG och för privat barnomsorg.

RLN lanserar lagom till jul ett nytt språkbruk för den interna debatten. Folk i partiet som tycker att dess förtroendevalda skall stå för de löften de givit partimedlemmar och väljare, anser RLN tillhöra "extremistgrupper". Onekliggen en djärv språklig innovation!

Att Annika Åhnberg efter det att hon blev nominerad till riksdagslistan, svängt 180 grader ingår enligt RLN i den interna politiska debatten. Som för övrigt bör föras i "riktiga tidningar" som VB och DN och inte i "fornlämningen" Norrskensflamman, (som är yngre än DN men äldre än VB). Se också där ett exempel på media-politiskt nytänkande från en riksdagsman som tar till vilka metoder som helst för att få behålla sitt smörjobb i Kungl. Hufvudstaden.

Det är naturligtvis riktigt att både Rolf Nilson och Annika Åhnberg skall tillåtas ha från partiet avvikande uppfattningar. Ingen förnekar dom den rätten. Lika lite som någon förnekat Kenneth Sandberg rätten att ha från partiet avvikande uppfattning i flyktingpolitiska frågor.

Snacka är en sak, handla en annan

Men det är inte det frågan gäller. Det viktiga är hur man ställer sig i avgörande situationer i respektive parlamentariska församlingar och hur man i andra sammanhang offentligt och praktiskt verkar för partiets politik.

RLN har vid något tillfälle deklarerat att han i riksdagen ämnar följa partiets politiska linje vid omröstningar om EG. Står han kvar vid detta? Hur kommer AA att handla? Kenneth Sandberg kommer för sin del att ställas inför den frågan av partistyrelsen. Hans fortsatta medlemskap hänger på svaret. Det är inget märkvärdigt med det. Man får tycka vad man vill i partiet, men man får inte handla mot de löften man gett i väsentliga politiska frågor. (Dithör EG, barnomsorg och flyktingpolitik).

Privatläkare knäcker vårdcentralen

Privatläkarna har kostat Lunds sjukvårdsdistrikt för mycket, därför hotas nu S:t Lars vårdcentral av nedläggning. De privata läkarna har haft betydligt fler patienter än beräknat och har överskridit landstingets budget. Det framgick vid onsdagskvällens protestmöte på Klostergården.

Klostergårdsskolans matsal var fylld av människor som ville ha kvar sin vårdcentral. Det är sjukvårdsdirektionen som ska fatta beslut i slutet av januari. I sjukvårdsdirektionen sitter fem moderater, fyra socialdemokrater, en folkpartist och en centerpartist. Moderaterna har redan sagt att de vill lägga ner vårdcentralen och sossarna vill ha den kvar. Folkpartiet och centern har inte bestämt sig än. Ingen moderat kom till mötet, centern representerades av Ingvar Amilon och folkpartiet av Hampus Lyttkens, båda från sjukvårdsdirektionen. Även Marita Sander Schale var närvarande från folkpartiet.

Höll budgeten

Varken Ingvar Amilon eller Hampus Lyttkens var särskilt insatta i varför man skulle dra in S:t Lars vårdcentral. Ingvar Amilon tackade för de många brev han hade fått. Fast han ville hellre haft breven för tre månader sedan när vi hade politiska val, sa han. Amilon tyckte det skulle vara ytterst motbjudande att lägga ner en vårdcentral. Men man måste peka på något som man kan dra in på i en pressad budgetsituation. Chefen för vårdcentralen Mats Elmer påpekade att S:t Lars vårdcentral inte hade överskridit sin budget utan tvärtom underskridit den.

Tankefel

Hampus Lyttkens, som bara är suppleant, tyckte att det var besvärligt. Svårt att vara politiker och fatta beslut. Vilket är viktigt, frågade han, den kvalificerade specialistvården med dyra operationer eller primärvården.

Anser Rolf L Nilson att det är någon principiell skillnad mellan Kenneth Sandbergs och Annika Åhnbergs tillvägagångssätt. Tycker RLN att Annika Åhnberg kan fortsätta representera vänsterpartiet, så måste detta också gälla Kenneth Sandberg.

Jag, för min del, har svårt att inse det glorioösa i det bedrägliga handlande som det innebär att bryta mot de löften partiet givit sina väljare. OM det kommer att hända, vad gäller ovanstående tre personer, kan bara framtiden utvisa.

Rune Liljekvist
medlem sedan 21 år

Han fick svar på tal av bl a Ingemar Nordlund, klostergårdsbo och distriktsläkare på Norra Fäladan, som hänvisade till Europa. I de europeiska länder där man har hög primärvård har man 15-20% lägre totala sjukvårdskostnader, sa han och kallade det tankefel att sätta slutenvården mot den förebyggande primärvården. Man biter sig själv i svansen.

Hon förstod inte

Marita Sander Schale, som inte sitter i sjukvårdsdirektionen, tog

på Klostergården, påpekade att en vårdcentral kan samla kunskaper om stadsdelen och hälsotillståndet där. Med ett husläkarsystem enligt folkpartiets modell försvinner den möjligheten.

Privatläkarnas skuld till att vårdcentralen hotas av nedläggning ventilerades av många i publiken. Det är tydligen inte ovanligt att privatläkare tar in vikarier på sina ordinarie jobb för att helt kunna ägna sig åt sitt extraknäck. Därför har de haft fler besök än vad som varit budgeterat. Ännu fler besök kommer de att få om vårdcentralen på S:t Lars läggs ner och 9.000

Jag har inte
tid för
vårdcentralen.
Jag skall fira
Lucia.

personer hänvisas till privata läkare.

Risken är stor att både folkpartiet och centern kommer att gå moderaternas väg.

Vi vill ju ha valfrihet, som Ingvar Amilon så enfaldigt uttryckte det. Man ska kunna gå till en vårdcentral om man vill det och till en privat läkare om man vill det.

Nyhetsred

MÖTE MÖTE

KOMPOL Möte må 13/. Tid och plats meddelas på annat sätt.

HANNAS FLÄKT Sö 12/1 Kl 17.00
instrumentalrep. Obs tiden.

RÖDA KAPELLET Sö 12.1 Kl 18.45! rep
på Palaestra. Repertoar: Caférépertoaren

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Finn Hagberg, Rune Liljekvist och Gunnar Sandin.

Tel. red. onsd e 18:
046/11 51 59
Fax : 046/14 65 82

Kontaktdirektör för nästa nummer:
Gunnar Sandin, tel 13 58 99.
Vid utebliven tidning ring
Rune Liljekvist 13 82 13 el. 11 50 69

Privatläkarnas skuld

Teddy Adolfsson, som gjorde utredningen om cancerfrekvensen